

Jézus nevében

Időpont: Húsvét utáni 5. vasárnap, 1956. május 6.

Alapige: János 16,23b-30.

Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen. Ezeket példázatokban mondtam néktek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról. Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek; Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához. Mondának neki az ő tanítványai: Ímé, most nyíltan beszélés és semmi példázatot nem mondasz. Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen: erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki.

Harmadszor is elénk kerül a húsvét utáni vasárnapokon János evangéliumának 16. fejezete. A mai szent lecke Jézus búcsúbeszédének befejező szakaszából való. Ünnepelesen kezdi: „Bizony, bizony mondom néktek”. /23b. v./ Akkor szokta ezt a formulát használni, mikor igen nagy és fontos dolgot akar mondani, amikor tudatában van annak, hogy amit mond, az nehezen felfogható és nehezen elhíhető, de hallgatói számára életbevágóan fontos.

Még egy kijelentésével is alátámasztja mondanivalóinak fontosságát. Minden példázat és képes beszéd nélkül, nyíltan akar beszélni s a tanítványok elismerik, hogy tényleg így is beszél. /25, 29. v./

Mi ez a fontos mondanivaló? Az imádságnak, közelebbről a kérő imádságnak egy lényeges kérdéséről akar szólni: a kéréseink indokolásáról. Egy új, eddig nem ismert, ezért nem is használt indoklásra akarja megtanítani tanítványait: a Jézus nevében való könyörgésre. Ezért is került ez az ige a mai vasárnapra, Rogate vasárnapjára, az imádság vasárnapjára.

1. Tanítása egy nagy ítéletet tartalmaz. Ezt mondja: „Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben”. /24. v./

Súlyos ítélet ez a tanítványok egész imádságos élete fölött. Mintha csak azt mondaná, hogy: minden eddigi imádságokat a saját nevetekben mondtátok. Abban a meggyőződésben éltek tehát a tanítványok Jézus megítélése szerint, hogy szabad nekik, van joguk ahhoz, hogy Isten elé odaálljanak a kéréseikkel. Egyszer talán a kegyességük jogcíme adott bátorságot nekik

arra, hogy előhozakodjanak a kérésükkel. Farizeusi önteltséggel néztek végig magukon, mielőtt Isten elé álltak volna s úgy látták, hogy másokat felülmúló istenfélelmük és törvénybetartásuk alapján méltán elvárhatják, hogy kérésük meghallgatásra találjon Istennél. Máskor talán nem a lelki, vallási, erkölcsi érdemrendjeikkel kérkedtek, hanem épp a rongyaikkal. Rongyaikat rázogatták Isten előtt, panaszos könnyeket sírtak, sebeiket mutogatták és így akartak szánalmat kelteni maguk iránt Istenben. Megint más alkalommal a gyermek jogcíme adott bátorságot nekik kéréseik előterjesztésére. Jézustól úgy tanulták, hogy Isten a mi mennyei Atyánk, mi pedig az Ő gyermekei vagyunk, lehet és szabad tehát gyermeki bizodalommal Hozzá fordulni kéréseinkkel.

Nem tudták, vagy nem tartották észben, hogy: nekem nincs semmi érdemem Isten előtt, büntetésnél egyebet nem érdemelnék Tőle; nyomorúságom sem nyújt szánalomra méltó alapot, hisz saját bűnöm következtében jutottam oda, ahol vagyok; gyermeki jogcímemet is régen elvesztettem már, mikor szembefordultam Atyám akaratával s elindultam a magam feje után a tékozló gyermek útján. Nem tudták, hogy minden imádság-meghallgatás kegyelem. Pedig tudhatták volna, hiszen már Dániel, az Ő Testamentum nagy imádkozója, tudta ezt, mikor így indokolta imádságát: „Nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket.” /Dániel 9,18b./

Tudatában vagyok-e én annak, hogy az én nevem Isten előtt: bűnös ember s kérésemre csak egy a jogos felelet: Távozz tőlem!?

2. Jézus ebben a tanításban egy nagy felhatalmazást ad megítélt tanítványainak. Ezt mondja: „Azon a napon az én nevemben kértek majd: és én nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát tiérettetek; mert maga az Atya szeret titeket.” /26-27a. v./ Jézus felhatalmazza övéit arra, hogy az Atyánál az Ő nevében jelenjenek meg, mikor elmondják kéréseiket.

Ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy imádságunkat az Atyánál Jézussal indokoljuk. Őreá, az Ő érdemére támaszkodunk, az Ő vérére, az Általa megszerzett kegyelemre. Ez és csak egyedül ez az egyetlen hathatós indok az Atya előtt s bátorítás a mi, bűneink miatt rettegő szívünknek a bizodalmas könyörgésre.

A Jézus nevében való imádkozás azonban még ennél nagyobb felhatalmazást is jelent. Jézus nemcsak azt engedi meg, hogy hivatkozhatunk az Atya előtt Őreá, hanem azt is, hogy kéréseinket úgy terjesszük elő, mint amelyek nem a mi kéréseink, hanem magának Jézus Krisztusnak a kérései. Eddig is nagy dolog volt a tanítványok számára, hogy tudhatták: Jézus imádkozik értük. Tudták, hogy minden örömük és minden bánatuk, minden munkájuk és minden nehézségük, minden bűnük és minden kísértésük ott van Jézus imádságaiban. Az

árnyék nem kísérheti hűségesebben az ember életét, mint Jézus imádsága az Övéi életét. Most elmegy. Imádkozó ajka elnémul. Arról nem beszél, hogy nem örökre. Hallgat arról, hogy a mennyben és mennyből is kíséni fogják imádságai övéi életét /Zsid. 7,25./, de azt nyomatékosan a lelkükre köti, hogy felhatalmazza őket arra, hogy az Ő nevében és képviselőjében az Atya elé járulhassanak.

Nem lehet ennél nagyobb, megtisztelő felhatalmazás. Élek-e vele?

3. A Jézus felhatalmazására, a Ő nevében mondott imádságnak nagy ígérete van. Ezt mondja az Úr: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.” /23b, 24b. v./ Kétszer is mondja s bizony-bizonyal erősíti meg ígéretét: Az Ő nevében mondott imádság feltétlenül meghallgattatásra talál. A beteljesedés biztos reményében s az előlött már előre érzett örömmel lehet Jézus nevében imádkozni.

Logikailag ez könnyen érthető. Jézus imádsága meg kell, hogy hallgattassék. Lehetetlen, hogy az Atya megtagadja egyszülött Szent Fiának, a gyönyörűségnek, az egyetlennek, akiben kedvét lelheti, a kérését.

Az élet azonban megkérdőjelezi ezt a nagy ígéretet. Jézusnak magának is van két imádsága, mely ebben a tekintetben meggondolkoztat. Az egyiket a Getsemáné kertben mondta el, méghozzá háromszor is ismételve: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár!” /Máté 26,39./, a másikat a kereszten kiáltotta: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” /Máté 27,46./ Lám – mondják – Jézusnak a Getsemáné kertben elmondott imádsága nem teljesedett be, a poharat ki kellett ürítenie, a kereszten elmondott imádságát pedig még feleletre sem méltatta Isten.

Pál apostolnak is van ilyen meggondolkoztató imádsága. Tövis adatott a testébe, hogy gyötörje őt a Sátán angyala. Háromszor is könyörgött az Úrnak, hogy távozzék el ez tőle, Isten mégis benne hagyta testében ezt a tövist. /II. Kor. 12,7-9./ Ahogyan ismerjük őt, bizonyos, hogy a Jézus nevében imádkozott, az is bizonyos, hogy ez nem volt nála üres szólam, formáság, nem lehet tehát a kérdést elintézni azzal, hogy imádsága lényegileg nem volt Jézus nevében mondott imádság s ezért nem talált meghallgattatásra. Hol van itt a megoldás?

Közelebbről nézve ezeket az imádságokat, rájövünk, hogy mindez csak megtévesztő látszat. Jézus nem azért imádkozott a Getsemánéban, hogy ne kelljen kiürítenie a poharat, hanem azért, hogy „ha lehet”, keressen Isten más megoldást a váltságra. Nem volt lehetséges, mert vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. /Zsid. 9,22./ Jézus belátta s nem érezte imádság meg nem hallgatásnak Isten válaszát. Kereszten kiáltott szavára is megjött a felelet abban a

békességben, mely halála előtt eltöltötte s mellyel Atyja kezébe tudta letenni lelkét. /Lk. 23,46./ Pál imádságát is dicsőségesebben hallgatta meg, mint ember elképzelhette volna. Benne hagyta a tövist, de erőt adott neki ahhoz, hogy elhordozza.

4. Mindez azonban azt jelenti, hogy a Jézus nevében mondott imádság nagy elkötelezést is jelent. Mikor Jézus azt mondja: „Maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettek engem és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki.” /27. v./ Ezzel leszögezi, hogy aki az Ő nevében akar imádkozni, az Ő képviselőjében akar az Atya elé állni, annak hinni kell benne és szeretni kell Őt. Jézus felhatalmazása tehát csak azoknak szól, akikben a Jézus Lelke lakozik, akik úgy tudják Őt képviselni, mintha tényleg maga az Úr volna ott. Úgy gondolkoznak, ahogyan Jézus gondolkoznék abban a helyzetben, úgy szólnak, ahogy Ő szólna és úgy cselekszenek, ahogyan Ő cselekednék. A Jézus nevében mondott imádság Jézus-szerű imádság.

Ez nem azt jelenti, hogy földi életünk dolgait, testünk kérdéseit nem vihetjük Jézus nevében az Atya elé. Ő maga tanított meg arra, hogy szabad és kell a mindennapi kenyérért is imádkozni. Maga ez a vasárnap is emlékeztet erre. Ettől a vasárnaptól kezdve a régi egyház imádságában egészen az aratási hálaünnepig benne volt a határért, az elvetett magért, a vetés fejlődéséért, az alkalmas időjárásért, szóval a jövő év kenyéréért való könyörgés, mégpedig nemcsak a falusi gyülekezetek imádságában, hanem a városiakéban is, pedig akkor még nem figyelt fel az emberiség arra, hogy a vetés és aratás kérdése nemcsak a földműveléssel foglalkozók ügye, hanem az aszfalt népének is érdeke.

Rogate! Imádkozzatok! Jézus nevében imádkozzatok! Érdemes így imádkozni. Ámen.